ømtaalige Skyhed en Maske af Hverdagsro og Tryghed. Et andet lille Træk syntes imidlertid strax det eneste naturlige for Ernst Ahlgren: at hendes simple og stilfulde Dragt var en Sørgedragt. At bære andet vilde i de sidste Aar have været en stor Selvovervindelse for hende, saa stærk var den Gang hendes Trang til ogsaa i det Ydre at give det Indre Udtryk.

Den, som i et Selskab nærmede sig Ernst Ahlgren i Haab om en Samtale, blev skuffet. Ingen tav mere urokkelig end hun i et større Selskab, og selv i et mindre blandede hendes Stemme sig sjælden i en livlig Samtale. Kun under fire Øjne var hun i Stand til at meddele sig rigt. Men som hun kunde høre efter! Med hvilket klogt Blik hun fulgte Samtalen, med hvilket hurtig forstaaende Smil hun mødte en ægte Følelse, en oprindelig Tanke, hvor taknemligt og hvor let det var at fremkalde den halvhøje, men barnlig klare Latter, som var saa rørende, fordi den røbede al den undertrykte Glæde, som laa gjemt paa Bunden af denne Natur.

Ernst Ahlgren havde en sjælden Evne til at samle en Kreds om sig. Da hun i 1885 flyttede fra Søder- til Sturegatan, hvor hun indrettede sig for længere Tid, var der sjælden tomt i de to smaa Værelser, hvor Tarveligheden fik et saadant Præg af rolig Fornemhed og varm Hygge ved Værtinden selv, der som oftest halvlaa paa en Chaiselongue, — den for hendes Knæ mest velgjørende Stilling — mens en lille Gruppe af ofte meget forskjellige Personer samtalede omkring hende.

Hun gjorde ingen Forsøg paa at holde Salon eller at ægge til aandelige Kamplege for selv at optræde som Dommer. Hun oplivede Kredsen, blot fordi hun selv var saa helt med i den, fordi hun havde saa ægte en Interesse for hver enkelt Personlighed, at hun fremlokkede Meddelelser, hvorved det bedste i enhvers Natur utvungent gav sig Udtryk. Hun havde en saa bøjelig Sympathi, var saa fri for saavel liberale som konservative Fordomme og Trossætninger, at vidt forskjellige Meninger fandt en velvillig Modtagelse hos hende. Men den, som heraf forledtes til at tro paa et fuldstændigt Meningsfællesskab mellem sig og hende, havde selv Skylden. Thi Ernst Ahlgren kæmpede lidenskabelig for aldrig at regnes til noget Parti; Frihed var hendes Livsvilkaar, og hun søgte al Tid at gjøre det klart for sine Venner, i hvor høj Grad hun var Øjebliksindtrykkets Menneske, hvor helt hun gik op i det nærværende, hvilken